

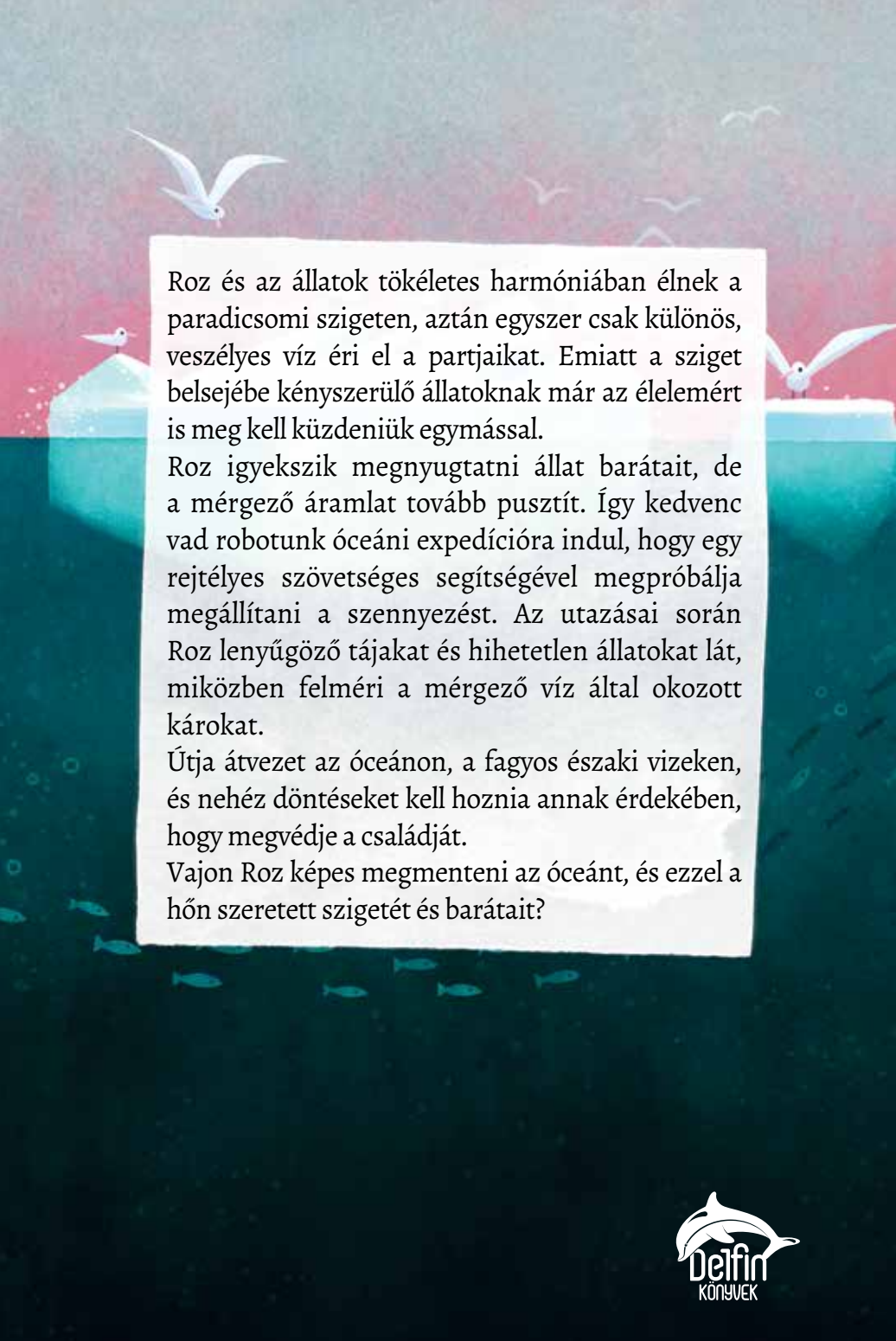

A VAD ROBOT MEGVÉD

PETER BROWN

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

Roz és az állatok tökéletes harmóniában élnek a paradicsomi szigeten, aztán egyszer csak különös, veszélyes víz éri el a partjaikat. Emiatt a sziget belsejébe kényszerülő állatoknak már az élelemért is meg kell küzdeniük egymással.

Roz igyekszik megnyugtatni állat barátait, de a mérgező áramlat tovább pusztít. Így kedvenc vad robotunk óceáni expedícióra indul, hogy egy rejtélyes szövetséges segítségével megpróbálja megállítani a szennyezést. Az utazásai során Roz lenyűgöző tájakat és hihetetlen állatokat lát, miközben felméri a mérgező víz által okozott károkat.

Útja átvezet az óceánon, a fagyos északi vizeken, és nehéz döntéseket kell hoznia annak érdekében, hogy megvédje a családját.

Vajon Roz képes megmenteni az óceánt, és ezzel a hőn szeretett szigetét és barátait?

The background of the cover is a dark, textured underwater scene. It features various types of seaweed and coral-like plants in shades of grey and white. Numerous small, stylized fish are scattered throughout the scene, some swimming towards the viewer and others away. A bright, diagonal beam of light cuts across the upper left portion of the cover, illuminating the water and the fish. The overall aesthetic is monochromatic and artistic.

A VAD ROBOT MEGVÉD

— részlet —

ÍRTA ÉS RAJZOLTA
PETER BROWN

I. FEJEZET

AZ ÉG

A történetünk az égben kezdődik, ahol a nap élénken tűzött a pufi felhők mellett, amiken egy hatalmas libasereg szárnyalt keresztül. A libák megindultak északi otthonuk felé, miután a hideg hónapokat a teletőhelyükön töltötték. A csapat tökéletes V alakjának élén egy kecses, fiatal liba repült. A vezető le sem vette a szemét az útról, folyamatosan az időjárásra, a léghajókra figyelt, de úgy tűnt, minden gond nélkül haladhatnak előre.

Városok, utak, mezők, folyók suhantak el alattuk. A messzeségben, ahol az ég összeért a földdel, lassan az óceán sötétkékje is kirajzolódott. Az óceán egyre közelebb és közelebb került hozzájuk, és a sereg elreppenve a homokos part felett a víz fölé érkezett.

Egy sziget tűnt fel
a messzeségben. Majd
még egy sziget és még egy.
A libák a következő napokat
szigetről szigetre haladva töltötték, a dűnék fűvét ették,
és ott pihentették meg a szárnyukat. Aztán elindultak az
utazásuk utolsó állomására.

Odalent teherszállító hajók szeltek a habokat. Az óce-
án ezen része szállító útvonalként szolgált. Tele volt hatal-
mas hajókkal, melyek szintén saját vándorútjukon jártak
az egyik kikötőtől a másikig. A libák elsuhantak a hajók
felett, és látták, hogyan válik ketté a víz a horizonton.

Órák elteltével kirajzolódtak előttük otthonuk ismer-
ős szikláinak körvonalai, mire még gyorsabban repül-

tek. Hamarosan megpillantották a hegyeket, az erdőket és a vízesés fehér habjait. Már a part felett repültek, majd pedig a hódok tava fölé kerültek.

A sereg siklott

le-

fe-

lé

a tóhoz, majd landoltak a víztükrore. Ott lebegve tisztogatták a tollaikat, majd úszóhártyás lábukkal pedálozni kezdtek, és a parthoz érve kikászálódtak a kavicsos talajra.

Amíg a többiek otthonosan elrendezkedtek, a vezető egyedül indult el az erdőbe. Követte az aljnövényzetben tekerő ösvényt, elhaladt öreg fák, mohás sziklák és vasos indák között, majd megállt egy apró tisztáson.

A liba hangosan gágogott, és válaszra várt. Csend következett, majd a növényzet mozogni kezdett. Megremegtek a páfrányok, a föld pedig felemelkedett, és talajdarabok hullottak mindenfelé. És a liba előtt már ott is állt a robot.

Olvasó, te és én bizonyára halálra rémültünk volna abban a pillanatban. Hiszen nem mindennapi látvány, hogy egy robot robban ki a földből. De a liba nem félt, boldog volt. A helyzet az, hogy a robot az anyukája volt. A liba

a vállára szállt. Aztán ők ketten az állatok nyelvén szóltak egymáshoz:

– Annyira hiányoztál, mama! – köszöntötte Derúcsőr, a liba.

– Üdvözöllek itthon, fiam! – felelte Roz, a vad robot.

A VISZONTLÁTÁS

Roz és *Derúcsőr*, anya és fia lelkesen beszélgetni kezdtek egymással, megosztották, mi is történt velük a tél során. De a beszélgetésüket apró karmok csattogása szakította félbe a fák tetején. Vékony hangocska csipogta:

– *Derúcsőr* visszajött, *Derúcsőr* visszajött, *Derúcsőr* visszajött! – Aztán egy mókus bújt ki az ágak közül.

– Szia, *Dumás*! – köszöntötte *Derúcsőr* a mókust. – Hogy vagy?

De *Dumás* olyan hosszasan futott, hogy alig kapott levegőt. Felszakadt benne a lélegzet, és a mancsát feltartva mutatta, hogy „össze kell szednie magát”, de ahogy készén állt, a mókusból csak úgy ömlöttek a szavak:

– *Derúcsőr*, annyira örülök, hogy itthon vagy, mindig annyira aggódom, amikor elmész, ami butaság, mert tudom, hogy elég okos és erős vagy, és én is okos vagyok, és erős, szóval remélem, te nem aggódsz értem, ja,

de kérdezted is, hogy vagyok, és az a helyzet, hogy nagyon szuper híreim vannak, hiszen anyuka lettem, gondoltad volna, van három apró mókuskám, és alig várom, hogy találkozok végre velük...

Dumás tovább folytatta. És még tovább. A mókus hadarása felkeltette a közeli állatok figyelmét is. Megérkezett Spicli, a róka a bokrok közül. Aztán Hód úr és Hód asszonyság is a tóból. És Elragadó, a bagoly is leröppent egy farönkre. Egyre több és több állat jött az erdőből, nevettek, mosolyogtak, örömmel fogadták régi barátjuk, Derűcsőr hazajövetelét.

Aztán egy recsegő hang szólalt meg a messzeségből. A hang újra és újra ismételt valamit, de senki sem értette a szavait. Roz és az állatok az erdő szélére rohantak, ahol is egy Szélvész nevű sirály tűnt fel az égen. Őrületesen üvöltött, és feljüket száguldott. Sirályok nagyon ritkán tűntek fel a sziget belsejében, tehát kétségtelenül történt valami. Ahogy Szélvész közelebb repült, a szavai értelmet nyertek:

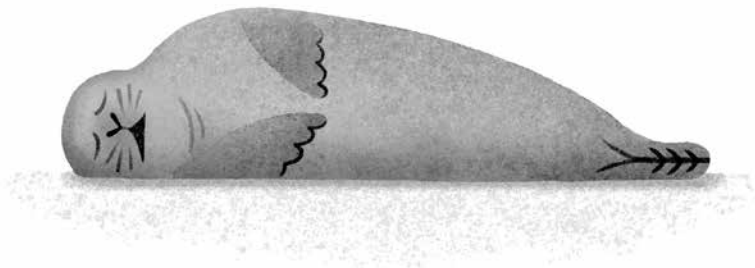
– Segítség! Segítség! Segítség!

3. FEJEZET

A FÓKA

A sirály átsuhant az állatok tömege felett, és tovább kiáltozott:

– Segítség! Roz! Gyertek velem! – Majd visszaindult oda, ahonnan jött. Roz rohanni kezdett, Derúcsőr pedig repülve követte őt. Együtt kísérték Szélvészt északra a szigeten át, egyenesen le a sziklás partvonalra. Vízimadarak, vidrák, rákok gyűltek a köveken. A felfordulás közepén egy fóka hevert. Vértett az orra, a szeme pedig csukva volt. Roz letérdelve vizsgálgatta meg a sérüléseit.

A fóka szájából a következő szavak törtek elő:

– Jön a mérgező áramlat.

– Nem értem – felelte a robot.

– Épp északon vadásztam a barátaimmal és a családommal, amikor észrevettük, hogy valami csillog a vízfelszínen – folytatta a fóka. – Kíváncsiak voltunk, ezért közelebb úsztunk hozzá. Ekkor éreztük meg a mérget. A csillogó víz megégette a szánkat, az orrunkat, a szemünket! Nem láttam, ezért szóltam a többieknek, de senki sem válaszolt. A mérgező áramlat elért, nem engedett, túlzottan fájt minden, ezért elfordultam, és úszni kezdtem az életemért, vissza a tiszta tengervízbe. Napokon keresztül mentem, amíg meg nem érkeztem ide.

– Mi az a mérgező áramlat? – kérdezte a robot. – Mégis honnan ered?

De a fóka képtelen volt válaszolni, hiszen hamarosan vad köhögésbe kezdett. Az állatok idegesen pillantottak egymásra, amíg a fóka csak köhögött és köhögött. Mindenki segíteni akart, de semmit sem tehettek.

Amikor végre abbahagyta, alig maradt már ereje, hogy megszólaljon.

– Kérlek! – suttogta. – Szeretném érezni az óceánt magam körül!

A kérésére Roz nagyon óvatosan felemelte őt, átcipelte a sziklákra, és beleeresztette a sekély vízbe. A sós víz érintése mosolyt csalt a fóká arcára. Már nem tudott megszólalni, ezért egyetlen szó nélkül lassan elúszott, majd eltűnt a hullámok között.

4. FEJEZET

IDEGES ÁLLATOK

Az állatok minden egyes nap még pirkadat előtt előbújtak otthonaikból, és a Nagy Rétre indultak a sziget közepén. Ez volt a Hajnali Tűzszünet ideje, amikor is mindenki biztonságban összegyűlhetett, és megvitathatta a legújabb híreket. Azonban azon a napon komoly témát kellett megbeszélniük.

Szélvész megállapodott egy kövön, és felrikoltott:

– Jön a mérgező áramlat! Jön a mérgező áramlat!

Spicli felugatott:

– Engem mégis miért érdekelne, mi történik az óceánban, amikor a szárazföldön élek?

Elragadó felhuhogott:

– Azért mert a víz, a föld és a levegő kapcsolatban áll!

Más állatok is megszólaltak:

– Nem lesz semmi bajunk, nekünk nem kell más, csupán ez a sziget!

– Én nem is szeretem az óceánt!

– De mi van a parton élő barátainkkal?

Az állatok egyre vadabbak, hangosabbak lettek, de a robot dübörgő hangja elhallgattatta őket:

– A fókának talán igaza van – felelte Roz. – Lehet, hogy egy mérgező áramlat terjed az óceánban, de nem hinném, hogy eléri a mi partjainkat is. Szerintem mi biztonságban...

Roz szavát Tüske és Csalán szakította félbe, a medve testvérpár:

– *Szerinted* biztonságban vagyunk? – mordult fel Csalán.

– Én teljesen biztosan akarom *tudni*, hogy biztonságban vagyunk! – sziszegte Tüske.

– Megértem, hogy aggódtok – felelte Roz. – De az itt élő állatok közül csupán a költöző madarak és én hagytuk el a szigetet, és mi bizony nagyon jól tudjuk, hogy az óceán hatalmas. Nagyon valószínűtlen, hogy a mérgező áramlat terjedjen ezen az óriási területen, és elérje a partjainkat. Ha engem nem aggaszt a mérgező áramlat, akkor szerintem titeket sem kellene, hogy aggasszon.

5. FEJEZET

A BESZÉLGETÉS

Derúcsórnék valami nagyon fontosat kellett megosztania az anyukájával, ezért felvezette a füves hegyoldalba a sziget nyugati oldalán, ahol régen repülni tanult. Ez volt az egyik kedvenc helye, ahová mindig visszatért.

A liba gyorsan repült, de a robotnak nem esett nehezeére tartani a lépést az új testének köszönhetően. Talán emlékeztek arra, hogy Rozt egy dr. Molovo nevű nő tervezte. Egyszer – kissé más körülmények között – találkozhattak, és az együtt töltött idő alatt dr. Molovo Roz elméjét egy új robottestbe helyezte át. Az új teste erősebb volt, keményebb és gyorsabb, mint az eredeti. Így Roz könnyedén haladt át a cudar vidéken, és követte a repülő Derúcsórt.

Hamarosan a hegygerinc szélén álltak, és a füves domboldalra néztek, mely az óceán partján végződött. Odalent hullámok verték a sziklákat, vízpermetet lövell-

ve a szélbe. Egy pár pillanat múlva már a barátaink is érezték a vizet a testükön. És Derúcsőr beszélni kezdett:

– Két tagunkat is elveszítettük a tél folyamán – kezdett bele lágyan. – Egy idősebb pár szakadt el tőlünk a telelőhelyen, és megtámadta őket egy prérifarkas falka. Nem ismertem őket annyira jól, de van egy lányuk, akitől ezek után megkérdeztem, hogy van. Ragyogószárny a neve, de mindenki csak Ragyogónak hívja. Egyidősek vagyunk, nagyon jól éreztük magunkat együtt, és a tél végére elválaszthatatlanok lettünk. – Apró mosoly tűnt fel Derúcsőr arcán. – Kiderült, hogy valami jó is kisült a tragédiából, ugyanis úgy döntöttünk Ragyogóval, hogy társak leszünk.

Roz a fiára nézett. Szeme lágyan villogni kezdett, majd megszólalt:

– Nagyon sajnálom, ami Ragyogószárny szüleivel történt, de annyira boldog vagyok, hogy találtál egy párt! Mesélj még róla! Mindent tudni szeretnék.

– Mesélhetek róla – felelte Derúcsőr. – De inkább arra gondoltam, bemutatnám neked!

6. FEJEZET

A PÁR

A robotnak egyszerű háza volt az erdőben. Egy fából, kövekből és sárból készült kupola az egyik oldalán alacsony ajtóval. A belsejében a falak mellett kőpadok sorakoztak, és középen egy tűzrakóhely állt a hideg, téli éjjelekre. Odakint a kunyhót burjánzó vadvirág és gyógynövénykert ölelte körbe, és mindenféle bogyós gyümölcsök bokrai. Roz az otthonát Fészeknek nevezte el.

Derúcsőr és a párja hamarosan megérkeznek majd a Fészekbe, ezért Roz azt szerette volna, ha minden tökéletes lesz. Porfelhő szállt ki az ajtón, miközben kitakarította a belső teret. Ekkor hangzott fel Derúcsőr hangja a kertből.

– Itt vagyunk, mama!

Roz lehajolt, és kilépett az ajtón. Gyönyörű, verőfényes napjuk volt, a napfény átszűrődött a levelek és az ágak között.

A napsütötte virágok kellős közepén ott állt Derúcsőr egy lányliba mellett.

– Mama, ő Ragyogószárny – mutatott Derúcsőr a mellette álló libára.

– Szia, Ragyogószárny! – mondta a robot. – Örvendek a találkozásnak!

– Kérlek, hívj csak Ragyogónak! – felelte a liba. – Persze már láttalak téged korábban is a szigeten, de nagyszerű szemtől szemben is találkozni veled. – Ragyogó felszállt Roz vállára, és szorosan magához ölelte.

– Hogy hívhatlak? – kérdezte Ragyogó. – Roz? Mama? Robot asszonyság?

– Kérlek, csak hívj Roznak!

Ők hárman együtt töltötték a délutánt. Beszélgettek Ragyogó családjáról, és a szülei elvesztéséről. Később Roz azzal oldotta a hangulatot, hogy történeteket mesélt Derúcsőr pehelytollas korából. A beszélgetés egészen addig könnyed volt, amíg Roz egy kényesebb témára nem váltott:

– Kitakarítottam a Fészket, szóval bármikor beköltözhettek! – mondta a robot a libáknak. – Annyira jó lesz veletek lakni!

A libák egymásra néztek.

– Öö, hát, az a helyzet, mama, hogy... – Derúcsőr láthatóan nem találta a megfelelő szavakat. – Ragyogó és én arra gondoltunk, hogy saját fészekben élnénk. Tudod, mint más libák.

A robot egy pillanatra elgondolkodott, majd megszólalt.

– Teljesen természetes, hogy egy pár szeretne kettesben lenni.

– Köszönjük a megértést – felelte Ragyogó.

– Akkor én majd építek nektek egy új fészket – jelentette ki Roz. – Pontosan tudom, hogyan is kell összehordani a füvet és az ágakat. Ez lesz az ajándékom nektek, hogy megünnepeljük az összetartozásotokat!

A libák újra egymásra néztek.

– Nos, hát, az a helyzet... – Derúcsőr megint nehezen találta a megfelelő szavakat.

– Ragyogó és én szeretnénk ketten felépíteni a fész-
künket, hogy olyan legyen, amilyenek mi megálmodtuk.

– De nagyra értékeljük a kedves felajánlást – tette
hozzá Ragyogó.

– Ugye nem vagy szomorú emiatt, mama? – kérdezte
Derúcsőr.

– Én? Szomorú? Ne butáskodj! Teljes mértékben meg-
értem, hogy azzal szeretnétek elkezdni a közös életete-
ket, hogy felépítitek együtt a fészketeket. De ha bármi-
lyen segísége lenne szükségetek, akkor csak szóljatok!

7. FEJEZET

A KÖLTÖZŐ MADÁRSEREGEK

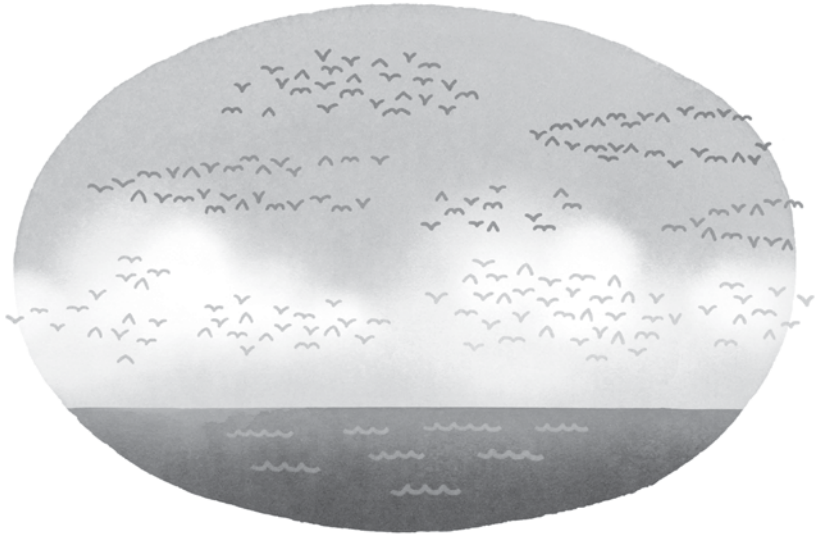
Sokszor álltak meg madarak a szigeten, hogy pihentessék egy kicsit a szárnyukat, miközben áthaladnak az óceán felett. Mindig kerestek egy kényelmes helyet a pihenésre, majd amikor összegyűjtötték az erejüket, továbbindultak. Szóval, amikor egyik délután egy csapat sirály érkezett a sziget fölé, senki sem látta furcsának a feltűnésüket. Viszont annál érdekesebb volt, hogy a sirályok nem álltak meg pihenni, inkább haladtak tovább leszállás nélkül.

És nem sokkal ezután egy libasereg is megállás nélkül átrepült a sziget felett.

Aztán pedig egy csérraj tett ugyanígy.

Majd pedig egy csapat keselyű.

Minél több madár szállt tovább a fejük felett, annál jobban idegeskedni kezdtek a sziget állatai. Amikor egy csapat kacsza repült tovább, Derúcsőr és Ragyogó úgy döntöttek, csatlakoznak hozzájuk, hogy megkérdezzék,

mi a helyzet. A kacsákkal együtt repültek egy ideig, kérdéseket tettek fel, és válaszokat vártak.

Aztán a két liba leereszkedett a tavacska szélére, ahol már egy kisebb tömeg várta őket.

Ragyogó kifújta egy súlyos lélegzetet, és megosztotta az aggasztó híreket:

– Annak a szerencsétlen fókának igaza volt, és jön a mérgező áramlat – kezdett bele. – A kacsák azt mondták, holnap ér el bennünket. Senki sem tudja, pontosan mi ez. Csak azt mondták, hogy dél felé terjeszkedik az óceánban, és minden élőlényt meggyötör, ami az útjába kerül. Azért repül el felettünk ennyi madár, mert mindannyian a mérgező áramlat elől menekülnek.

Az állatok a robotra bámultak, és Spicli felmordult:

– Azt mondtad, nem kell aggódnunk, mert nincs semmi baj!

– Úgy tűnik, tévedtem – felelte Roz. – Nagyon sajnálom.

– A kacsák szerint van valaki, aki segíthet nekünk – vetette fel Derűcsőr. – Azt mondják, létezik egy Ősöreg Cápa, aki bölcs és erős. Ha vele beszélénk, talán ki tudnánk találni, hogyan is állítsuk meg a mérgező áramlatot. Az Ősöreg Cápa valahol északon él, de pontosan senki sem tudja, hol találhatnánk meg.

Különböző állatok hangja egyszerre csendült fel.

– Kit érdekel egy öreg cápa?

– Hogyan fogjuk túlélni a mérgező áramlatot?

– Mégis mit csináljunk?

– Azt fogjuk tenni – kezdett bele a robot –, hogy kiségitjük a barátainkat! A vízi madarakat, a vidrákat, a halakat, a rákokat, és minden más parton élő állatot, akiknek veszélyben forog az élete. Azonnal ki kell őket menekítenünk!